

Část I

Starý buddha kdysi řekl:

Pro tento čas stojíme na nejvyšším vrcholku hor,
 pro tento čas klesáme na nejhlubší dno oceánu,
 pro tento čas démon tříhlavý a osmiruký,
 pro tento čas zlatá nadživotní socha buddhy,
 pro tento čas mnišská hůl nebo bič mistra,¹
 pro tento čas sloup nesoucí lucernu,
 pro tento čas každá Jana či Petr,²
 pro tento čas celá země a nekonečná obloha.

Dógen Zendži, „Pro tento čas“³

---

¹ – *hossu* – obřadní bič z koňského ocasu, nesený zenbuddhistickým knězem.

² – *čósan riši* – doslova třetí Zhangův syn a čtvrtý Liův syn; idiom znamená „každý obyčejný člověk“.

³ Eihei Dógen Zendži (1250–1253) – japonský zenový mistr a autor *Šóbógenzó (Poklad skutečného Oka dharmy)*. „Pro tento čas“ (Udži) tvoří jedenáctou kapitolu spisu.

Nao

1.

Čau!

Jmenuju se Nao a jsem dočasná bytost. Víš, co je to dočasná bytost? Tak počkej, já ti to povím.

Dočasná bytost je někdo, kdo žije v čase, takže to znamená taky tebe nebo mě nebo vůbec každého, kdo kdy na světě existoval, existuje nebo bude existovat. Tak třeba já teď sedím ve francouzském *maid café* ve čtvrti Akiba Electricity Town a poslouchám smutný šanson, který pro tebe hráli někdy v minulosti, ale pro mě je to přítomnost, píšu si tyhle zápisky a přemýšlím o tobě, jak tohle budeš číst někdy v mé budoucnosti. A pokud tohle zrovna čteš, tak asi zase přemýšlíš o mně a to tě naplňuje zvědavostí.

Přemýšlíš o mně.

A já přemýšlím o tobě.

Kdo jsi a co děláš?

Klátíš se na držadle ve vagonu newyorského metra, nebo si zrovna dáváš teplou koupel v Sunnyvale?

Opaluješ se na písčité pláži na ostrově Phuket, nebo si dáváš leštit nehty v Abú Dhabí?

Jsi muž, žena nebo něco mezi?

Vaří ti zrovna tvoje přítelkyně mňamózní večeři, nebo si dáváš vystydlé čínské nudle z krabičky?

Ležíš lhostejně obrácený zády ke své chrápající ženě, nebo dychtivě čekáš na svého krásného milence, až bude hotový s koupelí a začnete se vášnivě milovat?

Máš kočku a sedí ti právě teď na klíně? A voní jí srst na hlavě po cedrech a čerstvém vzduchu?

Ale vlastně nic z toho není tak moc důležité, protože až budeš tyhle zápisky číst, všechno už bude jinak a nebude podstatné, na jakém konkrétním místě jsi, protože budeš na každý pád nerozhodně listovat stránkami téhle knihy, která je taky deníkem mých posledních dní na světě, a budeš přemýšlet, zda to máš číst dál.

A pokud se rozhodneš nepřelouskat už ani stránku, no tak žádný problém, protože na tebe jsem stejně nečekala. Ale jestli se rozhodneš číst dál, tak víš co? Tak jsi moje spřízněná dočasná bytost a společně dokážeme úplně divy!

2.

A jeje. To znělo fakt divně. Budu se muset víc snažit. Asi si teď říkáš, že něco takového musela napsat pěkně pitomá holka.

No, a napsala jsem to já.

Já, Nao.

Nao, to znamená Naoko Jasutaniová, tak zní celé mé jméno, ale můžeš mi říkat Nao, protože tak mi říkají všichni. A jestli se tady budeme setkávat dál, tak ti o sobě povím něco víc...! ☺

Mezitím se tady nic moc nezměnilo. Pořád sedím ve stejném francouzském *maid café* v Akiba Electricity Town, Edith Pilaf zpívá další smutný šanson, Babette mi zrovna přinesla kávu a já jsem se trochu napila. Babette je jedna ze zdejších servírek v kostýmu služičky a taky moje nová kamarádka a ta káva je Blue Mountain a piju ji černou, což je pro teenagerku nezvyklé, ale dobrá káva by se určitě měla pít takhle, pokud máš k těm hořkým zrníčkům aspoň kousek úcty.

Urovnala jsem si podkolenku, vytáhla ji nahoru a poškrabala se v ohybu kolena.

Uhladila jsem si sklady sukně, aby se mi hezky srovnaly na stehnech.

Mám vlasy dlouhé po ramena a teď jsem si je zastrčila za pravé ucho, ve kterém mám pět dírek, ale teď si je zase nechám spadnout stydlivě do obličeje, protože ten *otaku*⁴ kravaťák, který sedí u vedlejšího stolku, na mě zírá, a to mě děsí, i když mě to současně taky baví. Na sobě mám školní uniformu a z toho, jak sjíždí pohledem moje tělo, je mi jasné, že je to fetišista vysazený na školačky, ale v tom případě zase nechápu, co dělá ve francouzském *maid café*. Musí to být pěkný trouba!

Jenže člověk nikdy neví. Všechno se pořád mění, možné je cokoli, a třeba na něj nakonec změním názor. Možná, že se ke mně za chvíli nemožně nakloní a řekne mi něco překvapivě krásného, a mě k němu zaplaví vlna něhy a náklonnosti i přesto, že má tak mastné vlasy a špatnou pleť. A tak nakonec třeba milostivě svolím k tomu, že si spolu trochu popovídáme, a on mě potom pozve, abychom spolu šli nakupovat, a pokud mě dokáže přesvědčit, že je do mě šíleně zamilovaný, půjdu s ním do obchodního domu a dovolím mu, aby mi pořídil hezký svetřík, *keitai*⁵ nebo kabelku, i když je jasné, že neoplývá penězi. A pak spolu možná půjdeme někam do klubu, vypijeme si pár koktejlů a skončíme v nějakém hotýlku pro zamilované, kde mají velkou vířivku, a když se vykoupeme, právě ve chvíli, kdy mi s ním začne být pohodově, se najednou vynoří na povrch jeho skutečné já, sváže mě, přehodí mi přes hlavu igelitku od mého nového svetříku a znásilní mě. O mnoho hodin později policie nalezne mé bezvládné nahé tělo zhroucené v podivné poloze na podlaze, hned vedle velké kulaté postele potažené zebří kůží.

Nebo mě jenom požádá, abych ho trochu přiškrtla svý-

---

⁴ – *otaku* (お宅) – člověk posedlý nějakou zálibou nebo fanatik, počítačový cvok, potrhlík.

⁵ – *keitai* (携帯) – mobilní telefon.

mi kalhotkami, zatímco se bude opájet jejich nádhernou vůní.

Nebo se možná nic z toho nestane, leda v mé a tvój mysli, protože, jak jsem ti už řekla, společně dokážeme pravé divy, aspoň dočasně.

3.

Jsi tam ještě? Právě jsem si po sobě přečetla, co jsem napsala o tom *otaku* kravaťákovi, a chci se za to omluvit. To ode mě bylo hnusné. Nebyl to pěkný začátek.

Nechci o sobě vytvořit mylný dojem. Nejsem pitomá. Víím, že Edith Pilaf se nejmenovala doopravdy Pilaf. A nejsem ani zkažená, zlá holka nebo nějaká *hentai*⁶. Naopak *hentai* zrovna moc nefandím, tak jestli ty jo, pak prosím okamžitě tuhle knihu odlož a už ji dál nečti, jo? Jen by to pro tebe bylo zklamání a ztráta času, protože tohle nebude tajný deníček nějaké zvrácené holky, plný erotického fantazírování a úchylných fetišů. Nic takového od toho nečekej, protože můj důvod, proč tohle píšu než umřu, je, že chci někomu vyprávět fascinující životní příběh mé prababičky, které je sto čtyři let a je to zenová buddhistická mniška.

Mnišky se ti nejspíš nezdají zvlášť fascinující, ale moje prababička taková opravdu je, a vůbec ne nějakým úchylným způsobem. Určitě existuje spousta úchylných mnišek... no, možná že jich není až tolik, ale úchylných kněží jsou zaručeně všude mraky... ale můj deník se nebude vůbec týkat ani jich samotných, ani jejich zvrhlého chování.

Tenhle deník ti bude vyprávět příběh skutečného života mé

---

⁶ – *hentai* (変態) – zvrhlík, sexuální deviant.

prababičky Džiko Jasutaniové. Byla mniškou, autorkou románů a byla to nová žena⁷ v éře Taišó⁸. Byla to také anarchistka a feministka, měla spousty milenců i milenek, ale nikdy nebyla úchylná nebo zvrhlá. A i když se možná zmíním o nějakém tom jejím milostném románu, všechno, co sem napíšu, bude historická pravda a bude to ženám zvedat sebevědomí, ne jako všechny ty hloupé tlachy o gejšách. Takže jestli tě baví úchylnosti a zvrhlosti, tak prosím tuhle knihu vezmi a dej ji třeba partnerovi nebo nějaké kolegyni v práci, ušetříš si tím spoustu času a námahy.

4.

Myslím si, že je důležité mít v životě jasně definované cíle, nemám pravdu? Zvláště, když ti už moc života nezbyvá. Protože když nebudeš mít ujasněné cíle, může tvůj čas vypršet a přijde chvíle, kdy budeš stát na okenní římsě nějaké vysoké budovy nebo budeš sedět na posteli s lahvičkou pilulek v ruce a napadne tě: Sakra! To se to ale podělalo. Kéž by v mém životě byly nějaké pořádné cíle!

Tohle ti vykládám proto, že sama už nebudu naživu dlouho, a tak tě na to můžu upozornit rovnou, ať si nedomyšlíš bůhvíco a nevytváříš si falešné domněnky. Domněnky jsou otravná věc. Něco jako očekávání. Domněnky a očekávání

---

⁷ – Nová žena je termín, který byl v Japonsku používán počátkem dvacátého století pro pokrokové, vzdělané ženy, které odmítaly omezování tradičními genderovými rolemi.

⁸ – Éra Taišó, 1912–1926, pojmenovaná podle císaře Taišó, také nazývaná demokracie Taišó; krátké období sociální a politické liberalizace, které skončilo vojenským pravicovým převratem, jenž vyústil ve druhou světovou válku.

jsou zhoubou každého vztahu, takže se dohodneme, že ani já ani ty si je nebudeme vytvářet, jo?

Pravda je taková, že velice brzy svůj čas ukončím, ale možná bych to tak neměla říkat, protože to zní, jako bych ukončila nějakou školu a jako bych už opravdu dosáhla svých cílů a zasloužila si pokračovat někam dál, když přitom pravda je, že mi právě bylo šestnáct a nedokázala jsem vůbec nic. Nula. *Nada*. Zní to uboze? O to mi nejde. Jen chci být přesná. Možná, že bych místo „ukončím“ měla říkat „vypadnu“. Vypadnu z času. Opustím svoji existenci. Už odpočítávám okamžiky⁹.

Jedna...

Dvě...

Tři...

Čtyři...

Počkej, já vím co! Nejlepší bude počítat společně!

---

⁹ – Více myšlenek o zenových okamžicích najdete v dodatku A.